

er blevet forelagt Rigsdagen, efter at Pengene i Virkeligheden allerede ere givne ud, og Rigsdagens Godkendelse deraf er derfor bleven ikke blot en Formalitet, men en ganske betydningsløs Formalitet. Denne Bestemmelse synes der derfor ikke at være nogen Tilfredsstillelse ved at fastholde over for fremtidige Anlæg, medens der derimod kunde være Grund for Rigsdagen til at delegere den Myndighed, det Tilsyn, den hidtil paa dette specielle Omraade har forbeholdt sig at udøve, til Havneraadet der er sammensat paa en saadan Maade, at det maa antages at kunne udøve en fyldestgørende Kritik og tillige at have fornøden Interesse for Havnens tidssvarende Udvikling.

Med disse Bemærkninger og Henstillinger skal jeg anbefale Lovforslaget til Fremme.

Blem: Det foreliggende Lovforslag gaar, som det ærede Medlem, der nys udtalte sig, sagde, ud paa at Frihavnsaktieselskabet faar Bemyndigelse til at optage et Laan paa 2 Millioner Kr. i Lighed med det Laan, der blev optaget ifølge Loven af 24de April 1896. Dette Laan var ligeledes paa 2 Millioner Kr.; det forrentes med $3\frac{3}{4}$ pCt. Rente og afdrages med $1\frac{1}{4}$ pCt. i ca. 38 Aar. Naar det nu foreslaaede Laan bliver optaget tilligemed det andet, bliver den Garanti paa 4 Millioner Kr., som Staten i sin Tid har paataget sig for Frihavns-Aktieselskabet — Garantien bliver altsaa faktisk paa i alt 8 Millioner Kr. — skudt længere ud, idet dette gaar foran. Men Frihavnsloven bestemmer jo ogsaa, at Garanti ikke kan gives for et større Beløb end 8 Millioner Kr.; det staar i Frihavnslovens § 3. Der er altsaa ikke noget til Hinder for, at man kan tage dette Skridt med og dog være i Overensstemmelse med Loven, saaledes som den i sin Tid blev given. Af de Oplysninger, der gives i Bemærkningerne om, hvorledes Frihavns Status er, hvilke Indtægter og hvilket Overskud den har haft o. s. v., fremgaar det jo ogsaa, at Frihavns Trafik har været i stærk Tilvækst og er gaaet fremad, saaledes at den fremviser et glædeligt Resultat. Der kan vel altsaa her ikke være andet at gøre, end hvad vi gjorde sidste Gang, nemlig at gaa med til dette Forslag, hvad jeg derfor ogsaa skal anbefale. Grunden til, at jeg har taget Ordet, er nærmest den, at det har været under Overvejelse i Bladene og den offentlige Mening har beskæftiget sig med det Spørgsmaal, om ikke Frihavnselskabet skulde udvide

sig yderligere og skulde indkøbe de gamle Oplagspladser og Pakhusforretninger, som den gamle Havn eller private have haft, eller at der skulde dannes en Slags Sammenslutning imellem dem, saaledes at de kom til at dele Udbyttet. Disse Forslag ere vel ikke komne videre frem endnu, men de have dog været paa Tale. Det forekommer mig dog imidlertid at være værd at tage under Overvejelse, hvorvidt det vil være rigtigt, at Frihavnen udvider sig ud over det bestemte Omraade, som Frihavnsloven og ligeledes Koncessionen af 27de April 1892 forudsætter. I Koncessionens § 1 — jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse tillade mig at opløse et Par Linier af denne Paragraf — staar der udtrykkelig: „Frihavnen anlægges af Kjøbenhavns Havnevæsen efter de af Indenrigsministeriet paa Grundlag af Bestemmelserne i Lov Nr. 44 af 31te Marts samme Aar § 2 approberede og Selskabet meddelte Planer, hvori der dog forbeholdes Frihed for Havnevæsenet til efter Forhandling med Selskabet at foretage saadanne mindre Modifikationer, som det under Anlægsarbejderne maatte vise sig hensigtsmæssig at iværksætte“. Men det staar ogsaa nærmere anført i Indledningen, at Formaalet er „at overtage og udøve Driften af den ved nævnte Lov bestemte Frihavn paa Vestsiden af Kjøbenhavns Inderred, umiddelbart Nord for Kastelspynten“, og at Koncessionen til at drive bemeldte Frihavn gælder i 80 Aar. Der er altsaa nærmere bestemt Omraadet for Frihavnselskabets Virksomhed. Det forekommer mig derfor, at hvis en saadan Plan til en Udvidelse kommer frem, saa maatte dertil kræves Lovgivningsmagtens Samtykke, saaledes at der kunde tages visse Kauteler og træffes visse Bestemmelser, som hindre en Slags Monopolisering af et saa stort Selskab med Hensyn til hele Havnevæsenets Drift. Det kunde maaske ogsaa være værd at overveje Lovens Bestemmelse om, at Rigsdagen godkender de Udgifter, som Aktieselskabet har afholdt til Frihavns Anlæg. Vi have jo godkendt disse Udgifter i flere Aar, men denne Godkendelse forekommer mig i Grunden at være mere af formel end af reel Natur. Vi saa jo, at der det første Aar fandt betydelige Overskridelser Sted, som vi dog ikke kunde gøre andet ved end ganske rolig at indstille til Godkendelse. Toldkammerbygningen var overskreden med 61,824 Kr., hvilket var $51\frac{1}{2}$ pCt. Overskridelse; Pakhus Nr. 1 var overskreden med 117,017 Kr., ca. 20 pCt. Overskridelse, Skuret Nr. 1 med 98,587 Kr., en Over-